

sige, at hvad min Deltagelse i Valgkampen angaar, passer det slet ikke. Det er dog oppe i Vendsyssel, at det radikale Venstre og den Opfattelse, jeg staaar som Talsmand for, have vundet størst Tilslutning for Jyllands Vedkommende. Hverken det ærede Medlem fra Sæby (Hedegaard) eller jeg har i vort Arbejde benyttet Alberti-Skandalen. Jeg er ikke blind for, at den maa-ske alligevel er kommen os til Hjælp, thi den har jo bidraget noget til at slaa Hul paa den blinde Tillid, der i Virkeligheden var til det den Gang regerende Parti, men vi have langt fra benyttet den som Middel i Agitationen. Det var ikke nødvendigt. Det var for mit Vedkommende tilstrækkeligt, naar jeg ud fra en ærlig Overbevisning søgte at fremsætte mit Syn paa Sagen saa udførligt og tilforladeligt, som jeg kunde, for saa var jeg i Overensstemmelse med Flertallet af Vælgerne. Jeg behøvede ikke at bruge nogen som helst Kunster for at faa Vælgernes Tilslutning. Det nyttede ikke en Gang, at det ærede Medlem skrev et langt Brev op til Vendelboerne og bad Vælgerne i Vraa-Kredsen at stemme paa deres mangeaarige og dygtige Rigsdagsmand. De kunde ikke gøre det alligevel, fordi han særlig i denne Sag var kommen ind paa en Vej, hvor de slet ikke ønskede at følge ham.

Det var den ene Side af Sagen, som jeg ønskede at pege paa, det, at det ikke er af Partihensyn, at vi kæmpe for den Opfattelse, vi mene er den rigtige. Man maa ikke have Lov til at beskyldte os for det. Det er derimod, fordi vi mene, at den Ordning, vi ville have ført igennem, tjener vort Fædreland bedst. Maa jeg i Forbindelse hermed ogsaa have Lov til at omtale den økonomiske Side. Denne, mener jeg, er i Virkeligheden underordnet. Hvis jeg troede, at vi maatte bringe store Ofre af Penge for at redde vort Fædreland gennem kommende vanskelige Tider, hvis jeg saa saadan paa det, at det var nødvendigt, vilde jeg ikke staa imod; saa burde vi ikke være karrige. Men det staaar for mig saaledes, at jo mere vi anvende paa Militærsagen, jo mere krigsberedte vi stille os, des farligere bliver vor Stilling mellem de andre stærkt rustede Nationer. Derfor staaar jeg mod, alt det jeg formaar. Hvis jeg omvendt troede, at vi kunde skabe os en mere betrygget Stilling, og at det var absolut nødvendigt for os, vilde jeg, fordi jeg sætter Fædrelandets Sag over alle de andre Hensyn, selvfølgelig ikke være karrig heller, naar det gælder om at bevilge Penge til

denne vigtige Sag. Jeg vil gerne have Lov til i denne Forbindelse at omtale Spørgsmaalet om en Beskatning af de store Formuer og Indtægter til Fordel for denne Sags Gennemførelse. For mig staaar det saadan, at saa længe vi have saa skrøbeligt og urigtigt et Grundlag for vor Skatteordning, at det Princip, vi følge, i Virkeligheden er dette, at vi maa tage Pengene der, hvor de ere, have vi vel ogsaa en vis Ret til at beskatte de store Formuer og Indtægter paa en særlig Maade. Men naar vi have det, saa er det Penge, som med Rette tilkomme Samfundet, og naar vi tage dem til denne Sag, tage vi dem ikke blot fra de Personer, som foreløbig skulle yde dem, men i Virkeligheden af den fælles Kasse, og naar vi saa en anden Gang havde Brug for disse Penge og vilde benytte dem — det har der flere Gange ved andre Lejligheder været talt om —, vilde vi finde, at de var borte. Det er jo saa, at naar det var nødvendigt og godt for vort Fædreland at ofre de store Summer, her er Tale om, burde alle og enhver være med dertil, saa burde det ikke være en Sag, som kun de velhavende skulde have Lov til at føre igennem, og selv om Rigmændene her i Landet vilde sige: Det skal ikke komme til at koste en Øre, vi skulle betale det alt sammen, saa vilde vi sige: Det maa I ikke have Lov til, for ingen maa have Lov til at bruge sine Midler til at sætte Fædrelandet i en farligere og uheldigere Stilling, end det er i Forvejen.

Jeg vil dernæst gerne gaa over til en anden Side af denne Sag, Spørgsmaalet om, hvad vi skulle, og hvad vi kunne, og hvad der er det klogeste og bedste at gøre. Naar der her har været megen Tale om, at vi skulle indrette os paa at værne vor Neutralitet, forstaaer jeg ikke, at de, som gøre sig til Talsmænd derfor, kunne lukke Øjnene for den Umulighed, de staa overfor, thi det er jo ganske umulige Krav, der stilles her til Danmark. Der er jo ikke Tale om at værne vor Neutralitet mod nogen lille Magt, som vi til Dels kunne hamle op med, det er selvfølgelig overfor Stormagter og selvfølgelig under en Krig mellem dem, at vi skulle være beredte til at værne os — efter deres Paastand, som mene, at vi have en saadan Forpligtelse. Jeg kan ikke se andet fra mit Synspunkt end, at alle de, der tale for en Ordning, som stiler der hen imod, i Virkeligheden ikke staa saa fjernet fra det Standpunkt, som jeg og de Radikale staa paa. Det er i Virkeligheden ikke nogen